

Fekete Ádám Megszólítások

I. MONOGRAMOK, PIKTOGRAMOK

(aznap este)

Aznap este – írta Tömkeleg Ábrahám –, mialatt B. férje háromszögszendvics-forgalmazó cégének külföldi ügyfeleivel tárgyalt Észak-Amerika valamelyik nagyvárosi felhőkarcolójának huszonhetedik emeletén, a szerző és B. már rég nem látták egymást, nem csoda hát, ha úgy érezték, hogy három hónap mosolyszünet után végre képesek lesznek újra találkozni, hogy a viszonyukban felhalmozott fájdalmakat néhány kör Matusalem rum társaságában, *lecsendesedett, emberi keretek között* kibeszéljék.

Aznap este a szerző mintha burookban lett volna, vagy – később így fogalmazott – *egy légmentesen elzárt ábránd vákuumában*.

Ábrahám már serdülőkorában elsajátított bizonyos hajlamot, hogy életének tekintélyes részét ábrándképekben lehorgonyozva töltse. Élénk fantáziájú, mindig a periférián elhelyezkedő fiúként korán felismerte működésének veszélyeit, és – mint írta – ő lepődött volna meg a legjobban, ha ez a légmentesen elzárt rész előbb vagy utóbb össze nem keveredik élete másik, általa kevésbé nagyra becsült részével, ami a mindennapok oksági hálozatában foglalt helyet.

Talán lázadtam, amikor ezeket a részeket összecseréltem.

Lehetséges, hogy valóban lázadt, igen, lázadt a saját élete ellen. Nem tudatosan, mégis készakarva tette, amit tett, értsd: a lázadásra irányuló akarat készen állt benne, ám ez az akarat ekkor még rejtőzködve, árnyékként követte tulajdonosát.

Úgy jártál a nyomában, mint egy árnyék, ami maga is árnyéket vet.

(a szerző és B.)

A szerző és B. egy belvárosi zugszínház pultjánál találkozott, néhány nappal szilveszter előtt. Egy pályakezdő színházrendező darabját játszották aznap; az előadás hosszan kitartott képekkel dolgozott, amiket körülhatárolhatatlan veszteségélménnyel küzdő figurák népesítettek be; váratlanul nagymonológokban törtek ki, majd ugyanilyen váratlanul visszasüppedtek a belső kiútatlanságba. A rendező szárnypróbálgatásait a kritika sajátos hangú „szerzői színház”-ként üdvözölte.

Az előadás jól ment aznap: a közönség értette a lassúság színpadias humorát, elmerült az alakok katarániájában, az örült körmondatokban. A meghajlás után többen ott maradtak inni, beszélgetni. Az ismeretségek könnyen szövődtek a zugszínház büféterében és a karácsonyan kivilágított belpesti utcán.

Látásból már ismerték egymást. Miután bemutatkoztak a pultnál, megállapították, hogy az előadás alatt mindketten felfigyeltek a másik sajátos, minden színházi plénumból kiütköző nevetésére. A fiú furcsán érezte magát azokban a napokban; mint aki ködben bolyong, vagy – és ez gyakran megesett vele – mint aki már nagyon régóta nem tudja felidézni egy álmát. Minden kézzelfogható részlet a tudattalan homályába süllyedt, de az érzés vele maradt. Mintha ennek a hiányérzetnek a bűvkörében teltek volna az évei, és most a lányra pillantva, úgy érezte, villámcsapás-szerűen minden az eszébe jut.

Ezt a szigorú vonású, kerekded arcot egy másik életből mintha már ismerte volna.

Szabódva, hogy mindkettőjüknek mennyi halaszthatatlan dolga torlódott fel másnapra, átszáguldottak egy közeli technobuliba. Táncoltak, majd szótlánul álldogáltak Matusalem rumjaik felett, a pultnál. A szerző nem tudta, mit mondjon; annyi mesélnivalója volt, nem bírt belekezdeni. Úgy érezte, egyben kéne átnyújtania elmúlt harminc éve történetét. A testét szerette volna kézbesíteni, *mint egy titokzatos levélborítékot*, hogy a címzett a saját kedve szerint bonthassa fel és annyiszor olvashassa át a tartalmát, ahányszor csak kedve tartja.

Ebben a néma ismerkedéslázban elmerülve, a jövődéli kellemetlenségeket elkerülendő B. közölte (tulajdonképpen bevallotta, habár megfoghatatlan volt, mitől lesz a közleménynek hirtelen olyan vallomásos jellege), tehát, kezdett bele B., el kell mondanía, illik elmondania,

fontos, már-már halaszthatatlan, hogy feltárja azt a *kikért Matusalemek* fényében egy cseppet sem elhanyagolható körülményt, miszerint ő, B., három éve párkapcsolatban él, valamint hogy a barátja néhány nappal ezelőtt eljegyezte, és hogy őt ez (már menyasszonyi minőségében) mennyire boldoggá stb.

Ekkor kristálytiszta kirajzolódott előttem, hogy mit kell tennem: azonnal el kell hagynom a szórakozóhelyet, gondoltam, mielőtt a borostyánszínű italokat B.-vel közösen elfogyasztanánk.

A szerző ekkor lett végérvényesen szerelmes.

– Gratulálok – mondta őszintén.

Koccintottak, ittak.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte a Generál Nyomda Kft., 2026-ban
6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H
www.generalnyomda.hu

Felelős szerkesztő Szegő János
Kézirat-előkészítő Schmal Alexandra
Korrektor Dávid Anna
A borítót Csordás Zoltán,
a kötetet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9330
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4411-7